

RAJOS CONTRA DONES PACIFISTES

Armes secretes antidona

¿Estan utilitzant les autoritats de les bases militars nord-americanes al nostre continent «rajós acústics», freqüències ultrabaixes provoca-nàusees contra les dones que es manifesten contra les armes nuclears? ¿És la P.M.T. —la Tensió Pre-Menstrual— aprofitable políticament?

Alfons Solé

Un interessant extrem polític preocuparia les nervioses autoritats occidentals en aquests moments: el de la creixent involucració de les dones —més sofertes, més tenaces, menys vulnerables al dolor físic que

que l'espanyola seria la dona que començaria més jove: als 21 anys, comparada amb l'alemanya, als 33; això, prenent els 25 anys d'edat com la mitjana per a aquest tipus d'activitats

Risks International és una de les companyies «consultores» americanes que assessoren el discret i, segons diuen, eficaç Grup Trevi de la CEE, el mateix que l'any 1976 va començar a ajudar la Comunitat Europea en la coordinació d'una estratègia anti-terrorista global. Tan gran seria ara l'«angst» que els provoquen aquestes xicotes, que els informes «femenins» d'aquestes organitzacions i firmes paraestats i supranacionals, abastarien, segons recents publicacions, «estudis mèdics confidencials sobre la influència, pel que fa a una excessiva radicalització política de determinades joves europees, que puguin exercir les tensions pre-menstruals i/o dismenorrees normalment doloroses o difícils».

Si hem de creure el que afirmen els metges del grup més representatiu de dones britàniques protagonistes de l'Acció Directa No-Violenta, aquestes cabòries misoginiques que semblen haver-se emparat de les autoritats atlàntiques, ja s'haurien traduït, des del 1985, per part dels americans, en perillosos experiments, mantinguts fins ara en el més gran secret.

Resulta que les dones de Greenham Common —les «porques lesbianes comunistes» de la Campanya Pro-Desarmament Nuclear, com les anomena la dreta britànica— es queixen de molt estranys símptomes de paranoia. Asseguren que els americans les bombardegen, des de l'interior d'aquella base de míssils de Creuer, amb sons de freqüència ultrabaixa; i que aquests rajós acústics concentrats és

el que fa que moltes d'elles estiguin paranoides. Els símptomes serien nàusees, forts maldecaps, sordesa i pèrdua de la memòria. El passat mes de març, un altre grup de metges pertanyents a l'organització anglosaxona *Scientists Against Nuclear Arms* («Científics contra les Armes Nuclears») varen confeccionar a Londres un dossier, inacabat, entorn de l'estat mèdic que ara presenten algunes de les dones de Greenham Common.

Diu el dossier, reproduït per la premsa anglesa del 10 de març, que aquestes dones acusen símptomes força semblants als de les conegudes repercussions neurofisiològiques que provoquen les ones electromagnètiques —la radiació de baix nivell. Aquests símptomes van des de sobtats (i el que és més suspecte, simultanis) mareigs i nàusees, fins a grans dificultats de concentració i de memòria, passant pels esmentats fenòmens de sordesa i paranoia, sobretot entre les que travessen el no poques vegades difícil període de la Tensió Pre-Menstrual, l'anomenada P.M.T. o *Pre-Menstrual Tension*; i tant se val que es mediquin amb dosis de vitamina B6.

Queixes similars formulades per manifestants d'altres països europeus amb bases militars nord-americanes són estudiades paral·lelament per científics del Canadà, va informar a Londres el president de la Campanya Mèdica contra les Armes Nuclears, l'epidemiòleg Stephen Farrow.

A Greenham Common els símptomes de nàusees, de sordesa i d'anormal desequilibri hormonal (tensions pre-menstruals encara més doloroses i desestabilitzadores) haurien afectat simultàniament un mínim de 40 dones. A parer dels britànics especialitzats en la matèria, aquests símptomes

els homes, fins i tot sota la tortura— en l'àmbit de la protesta, tant de la violenta com de la directa però no-violenta (la famosa NAVDA o *Non Violent Direct Action*).

Ja l'any 1979, els psicòlegs de Risks International de Washington, la firma que assessora les multinacionals en qüestions de terrorisme, varen calcular que al llarg dels deu anys següents el protagonisme femení en l'esfera contestatària augmentaria entre un 30 i un 40 per cent en cinc estats europeus, Alemanya, Itàlia, França, Bèlgica i Espanya, amb la particularitat, sempre segons Risks International,

podrien tenir a veure amb una de dues coses:

D'una banda, els secrets però potents aparells electrònics de comunicacions amb satèl·lits mitjançant microones que sol haver-hi a les bases amb míssils, aparells que irradiarien unes emissions perjudicials per a la salut de les dones que viuen al voltant d'aquesta mena de bases (interpretació més aviat hipotètica o, si més no, agosarada).

De l'altra, l'especial Sistema de Detecció d'Intrusos amb què compten, arreu del món, *totes* les bases militars nord-americanes d'importància. Aquest sistema detecta-intrusos americà rep el nom de BISS (de *Base Installations Security System*), i segons el periodista britànic especialitzat en instal·lacions militars Gareth Parry, funciona a base d'una freqüència especial que es prou alta per fer que les ones radàriques «rebotin d'un cos humà i es moguin en les proximitats de les filferades d'aquests perímetres militars».

Algunes de les dones malaltes de Greenham opinen que els símptomes indiquen que estan sent sotmeses a una «agressió electrònica invisible» que forma part d'un experiment pràc-

tic secret. N'adueixen com a prova que, verificacions amb comptadors portàtils efectuades en moments en què experimentaven els símptomes han donat unes lectures que revelaven un molt accentuat augment dels nivells del senyal de les microones. Afegeixen haver comprovat també que l'augment encara és més fort en el moment de sortir de la base els combois de míssils de Creuer durant les pràctiques periòdiques de desplegament que duen a terme els americans.

Naturalment, tant els americans com el Ministeri de Defensa de Londres —nominalment responsable de la seguretat de les bases d'Estats Units en territori britànic— desmenteixen que s'estigui utilitzant cap mena de senyals electrònics contra les manifestants de Greenham. Però hi ha, tanmateix, en tot aquest obscur assumpte un extrem força important en el qual no sembla pas que fins ara hi hagi caigut ningú.

Es tracta de l'esmentada existència de sistemes electrònics de detecció d'intrusos a les bases americanes —una veritable novetat, o almenys un extrem que creiem que la nostra premsa no ha tocat mai.

¿Què és el que preocupa en concret

L'empenta i la sang freda han deixat de ser prerrogatives masculines. La dona dels anys 80 fa por al sistema.

sobre les bases ara? Doncs, un incident. Per als governs de l'OTAN, el malson polític del moment seria el següent: un accident, o incident, o com vulguem anomenar-lo, en què un sentinella nord-americà obri foc contra un manifestant pacifista, o antinuclear, i se'l carregui. El nerviosisme de ianquis i no-ianquis davant tal perspectiva es reflecteix clarament en les anomenades *inforgrams* o circulars militars internes de les bases americanes a Europa; com aquesta adreçada als sentinelles de la gran base aèria de la USAF a Lakenheath, Anglaterra, pel seu atabalat comandant en cap, el coronel Sam Westbrook, que deia textualment: «Si tot d'un plegat veiéssiu un cotxe que marxa a tota velocitat en direcció a una de les portallades de la base, sobretot no intenteu deturar-lo tots sols. Recordeu que avui dia és quasi impossible d'endevinar la diferència que pugua haver-hi entre un manifestant i un terrorista...».

Malson, aquesta és la paraula. Les actuals bases aèries, bases de míssils, centrals nuclears i laboratoris de recerques bèl·liques, comencen a constituir un malson per a les autoritats atlàntiques. El motiu rau en el fet que es tracta de «sistemes crítics fixos» massa vulnerables i d'una defensa alhora complicada i arriscada. S'ha de fer front a una creixent munió de grups molt diversos i imprevisibles; no sols els grups subversius armats, disposats a dur a terme actes de sabotatge (les CCC belgues, la Rote Armee Fraktion / Baader Meinhoff alemanya, etc.), sinó també a les organitzacions d'Acció Directa No-Violenta. La situació, molt conflictiva, esdevindrà inevitablement cada vegada més perillosa. I ara al damunt es perfila «el problema femení».

La Dona dels Anys 80 fa por. La seva involucració en la lluita armada i en la no-violenta no para d'augmentar. L'empenta i la sang freda han deixat de ser prerrogatives masculines. De sempre menys romàntica i menys feble que l'home —no tan infantil com ell i físicament més resistent, llevat de l'aspecte muscular— en política la dona del tombant del segle està transformant massa coses. Els fets i els indicis explicats indiquen que el sistema n'és conscient, i estudia de prop els seus altibaixos cíclics hormonaus (absents en l'home), a fi de veure si tal vegada se'ls pot aprofitar políticament. □